



‘Mild rechts’ is niet zozeer rechts, maar vooral voor een eerlijke, competente overheid

Posted on 17 september 2022 by Eduard Bomhoff

Nederland heeft het meest linkse kabinet sinds Den Uyl. In 1973 was er alleen de oliecrisis, maar tegelijk leverde het aardgas gratis miljarden om de verzorgingsstaat te verdiepen. 2022 heeft ook een energiecrisis maar daarbij een oorlog in Oekraïne, chaos bij de opvang van vreemdelingen en een ramp bij de belastingdienst en helaas is het prijsschieten voor de rechtse oppositie.

Vroeger stond ‘rechts’ dan voor lagere belastingen voor rijkaards en zuinige uitkeringen aan werklozen, want hard werken en risico nemen moest beloond, en ‘ledigheid is des duivels oorkussen’. Niet meer.

Mild rechts is niet zo rechts

In wat Paul Verburgt deze week in Wynia's Week [als ‘mild rechts’ betitelde](#) – een combinatie van Omtzigt, BBB en JA21 – klinkt weinig of niets van de traditionele

'rechtse' filosofie dat rijke mensen waarschijnlijk hard hadden gewerkt voor hun bezit en dat arme mensen beter hun best zouden kunnen doen.

Als er één aanpak gemeenschappelijk is tussen Pieter Omtzigt, Caroline van der Plas en Joost Eerdmans dan is het niet dat, maar verontwaardiging dat onze regering de vele crises van 2022 niet rechttoe rechtaan aanpakt, weigert om serieus in te gaan op waarschuwingen van de oppositie, kiest voor veel te ingewikkelde en dus onwerkbare 'oplossingen', en oneerlijk en onvolledig is met het verstrekken van informatie.

Voorbeelden te over. Ik noem er twee.

Ten eerste. 'Asielzoeker' zou een geuzennaam en eretitel moeten zijn voor journalisten en activisten die hun geboorteland moeten verlaten en daarmee een groot offer brengen om der wille van hun geweten. Zulke helden en heldinnen zouden we naar vermogen moeten helpen.

Maar er arriveren hier ook duizenden jonge, mannelijke economische immigranten (noem ze niet asielzoekers) uit Noord-Afrika, soms uitsluitend omdat ze elders al zijn uitgewezen en nu hier hun geluk proberen. De enige praktische oplossing is om al zulke economische immigranten terug te vliegen naar hun geboorteland. Dan zal de instroom snel afnemen.

Marokko, Algerije en Tunesië willen die jonge staatsburgers meestal niet toelaten tot hun vaderland, en dus moet de EU dreigen met scherpe maatregelen. En dan zal dat veranderen, want die landen kunnen subsidies en steun van de EU niet missen.

Misschien is één op de duizend binnenkomers een journalist die moest vluchten voor het regime in zijn land. Maar waarom heeft die echte asielzoeker dan geen asiel aangevraagd in Frankrijk, een land waar hij vertrouwd is met de taal?

Roekeloze plannen

Onze ministers noemen de huidige situatie 'onhoudbaar', maar daarna komen ze met vreemde plannen, die een groot probleem – armoede en politieke onwil in Noord-Afrika – niet aanpakken, en de schade in Nederland groter maken. Politie en BOA's in Amsterdam klagen over jonge, werkloze Marokkanen die dagelijks worden opgepakt wegens straatroof. Misschien uit verveling, misschien om bij de groep te

horen, misschien om door te groeien in de criminaliteit. Hoe dat ook zij, ze worden bijna altijd direct weer vrijgelaten en opnieuw opgepakt.

Dan is het toch roekeloos om in de Amsterdamse haven een cruiseschip aan te meren met nog eens duizend werkloze, jonge Marokkanen? Wat moeten politie en BOA's daarvan denken? En waarom zoveel jonge mannen toegelaten uit Syrië – hebben die van vrienden de tip gekregen dat de kans op succes groter is dan in onze EU-buurlanden?

Maar minister Hugo de Jonge is blind voor de criminaliteit, burgemeester Hubert Bruls van het zogenaamde Veiligheidsberaad (sprak hij maar over veiligheid in Amsterdam en bij de asielcentra!) is bezig met zijn theorie dat het Rijk in alles de gemeenten kan overrulen. En premier Rutte is op reis en laat zijn ministers bungelen. 'Mild rechts' wil een werkzame en robuuste opossing, maar die komt niet van De Jonge, Bruls en Rutte.

Ten tweede. Een maandelijks energierekening van 700-800 euro, als het in november weer kouder wordt, is voor wellicht voor één op de vier huishoudens onmogelijk op te brengen. Nog zeven weken en het is november.

Er is maar één rechttoe-rechtaan oplossing en dat is om de 35 energie-leveranciers te vragen om de nota's voor iedereen vanaf november iedere maand met 300 euro te verlagen. 8 miljoen huishoudens, 300 euro minder voor zes maanden van november tot april, komt op 14 miljard (al eerder door mij bepleit in Wynia's Week). Dat geld is er.

Maar wat doen onze ambtenaren en politici? Die vergelijken verschillende ingewikkelde plannen, uiten de zorg dat de kleinere energie-leveranciers die niet in een paar weken kunnen implementeren en vergeten dat partieel kwijtschelden van schulden een enorme incentive is voor ongewenste reacties: de energiebedrijven gaan op zoek naar de beste manier om niet te verliezen op zo'n gedeeltelijke kwijtschelding en alle mensen staan voor de verleiding om zo te manoevreren dat ze in aanmerking komen voor de gunstigste regeling. Wrang voor mensen die liever hun uiterste best doen om buiten de schulden te blijven.

Kunstmest komt nu uit viezere fabrieken

Intussen zijn de ambtenaren zo druk, dat ze misschien geen tijd meer hebben om plannen te maken voor de tuinders, de bloemenkwekers, de glasfabrieken – Nederland heeft veel glas nodig vanwege Heineken en vanwege de hele agro business – en de kunstmestsector.

Yara in Sluiskil zegt efficiënter te zijn dan de concurrenten, dus een sluiting van die fabriek betekent kunstmest uit een minder doelmatige, meer milieubelastende fabriek in het buitenland. Het is cruciaal om de tuinders en al die andere sectoren te helpen, en dat eist politieke en ambtelijke aandacht. Maar de klok tikt door en over zeven weken is het november.

En dan is er de pensioenwet. Het Centraal Planbureau heeft die al sinds jaren niet opnieuw kunnen doorrekenen nadat het eerlijk fouten erkende in een eerder rekenmodel; De Nederlandsche Bank heeft wel grote teams voor de biodiversiteit, maar niet voor het inschatten van de pensioenen in de toekomst. 'Mild rechts' eist nu vooral dat de berekeningen eerlijk en compleet worden gepresenteerd, zodat we weten hoe veel we achteruit gaan.

Mild rechtse kiezers betalen voor linkse hobby's

En dan zijn er nog die andere schandalen – we kennen ze. Gemeenschappelijk voor Omtzigt, Van der Plas en Eerdmans is dat ze zouden kunnen benadrukken hoe hun aanhang bij voorbeeld meebetaalt aan 'linkse' hobby's als elektrische auto's. In plaats daarvan gaat het de oppositie vooral om meer eerlijkheid, om ministers die moeten ingaan op argumenten van hun critici, en op een overheid die geen informatie achter mag houden.

Wiegel en Den Uyl streden met open vizier. De een voor lagere belastingen en ruimte voor ondernemers; de ander voor zijn visie op sociale rechtvaardigheid. Omtzigt, Van der Plas en Eerdmans komen niet toe aan zulke klassieke thema's want Rutte-4 is incompetent in het beleid en oneerlijk met de informatie.

Op 19 juni leed president Macron van Frankrijk een verkiezingsnederlaag. Dat heet dan de volgende dag 'een ruk naar rechts'. Deze week verloor de regerende coalitie in Zweden. 'Extreem-rechts wint in Zweden'. Als Rutte-4 valt en mild rechts wint is de beste krantenkop voor de (feest)dag daarna niet nog een keer 'rechts wint' – zo

rechts zijn Omtzigt, Van der Plas en Eerdmans helemaal niet – , maar ‘Kiezers sturen incompetente ministers naar huis’.

Eduard Bomhoff publiceert iedere zaterdag zijn column over economie en politiek in Wynia's Week. De donateurs maken Wynia's Week mogelijk. **Doet u mee?**
Hartelijk dank!